

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/44/2018
Identifikačné číslo spisu: 1213222437
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1213222437.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Poistnej udalosti s.r.o., so sídlom v Bratislave, Sabinovská č. 11, zastúpenej Advokátskou kanceláriou MHS Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Seberíniho č. 1, proti žalovanej Wüstenrot poisťovni, a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova č. 17, o zaplatenie 351,23 eur s príslušenstvom vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8 C 274/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2016 sp. zn. 8 Co 879/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. mája 2014 č. k. 8 C 274/2013-111 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 351,23 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 29. marca 2013 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania v sume 21 eur a trov právneho zastúpenia v sume 248,29 eur. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyni bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 30. januára 2013 postúpená pohľadávka Ing. Mareka Gašparoviča proti žalovanej na zaplatenie sumy vo výške 680 eur, titulom nároku na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s poškodením jeho motorového vozidla zn. Q. pri dopravnej nehode dňa 10. januára 2013, ktorej postúpenie postupca oznámil žalovanej dňa 2. júla 2013. Príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou a vznikom škody v prejednávanej veci považoval súd prvej inštancie v predmetnom konaní za preukázanú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok za návrh vo výške 21 eur a náhradu trov právneho zastúpenia za 6 úkonov právnej služby po 26,56 eur podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., zvýšené o 20 % DPH.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. apríla 2016 sp. zn. 8 Co 879/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v časti úrokov z omeškania zmenil tak, že návrh zamietol. Vo zvyšku rozsudok potvrdil. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť trovy konania a trovy

právneho zastúpenia. Mal za to, že súd prvej inštancie vo vzťahu k nároku na zaplatenie istiny rozhodol správne, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti istiny ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Za dôvodné však považoval odvolanie žalovanej pokiaľ išlo o úroky z omeškania, priznané napadnutým rozsudkom žalobkyni vo výške 8,75 % ročne zo sumy 351,23 eur od 29. marca 2013 až do zaplatenia, nakoľko v tejto časti súd prvej inštancie síce správne a dostatočne ustálil skutkový stav veci, keď mal preukázané, že k poistnej udalosti došlo dňa 10. januára 2013 a žalovaná poškodenému listom zo dňa 13. marca 2013 oznámila, že v prípade danej poistnej udalosti akceptuje vznik skutočnej škody iba vo výške 292,68 eur, ktorá mu bude poskytnutá, avšak, ako v podanom odvolaní správne namietala žalovaná, nesprávne aplikoval v danej veci ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z., ktoré obsahujú osobitnú (špeciálnu) právnu úpravu predpokladov vzniku práva poškodeného voči poisťovateľovi na zaplatenie úrokov z omeškania. V preskúmvanej veci bolo nesporné, že k predmetnej poistnej udalosti došlo dňa 10. januára 2013 a vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná listom zo dňa 13. marca 2013 oznámila, že poskytne poistné plnenie vo výške 292,68 eur a zároveň uviedla i dôvody, pre ktoré vo zvyšnej časti uplatnený nárok neuznáva. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že nakoľko žalovaná splnila všetky povinnosti vyplývajúce jej z ustanovenia § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z.z., neboli v danej veci splnené zákonné predpoklady pre vznik práva poškodeného; teda ani žalobkyně; požadovať okrem istiny aj úroky z omeškania v zmysle ustanovenia § 11 ods. 8 citovaného zákona. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok v časti úrokov z omeškania zmenil (§ 220 O.s.p.) tak, že návrh ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p.

3. Žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie, ktorého prípustnosť odvodila z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Nesúhlasila so zamietnutím žalobného návrhu v časti z úrokov z omeškania, nakoľko je toho názoru, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a nesprávne vec po právnej stránke posúdil. V zmysle uvedeného preto žiada, aby dovolací súd zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu v časti úrokov z omeškania tak, že zaviazá žalovanú k povinnosti zaplatiť úroky z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 351,23 eur od 29. marca 2013 do zaplatenia. Zároveň žiadala priznať náhradu trov konania a právneho zastúpenia jej vzniknuté v dovolacom konaní.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu mala za to, že dovolanie nie je prípustné, pretože v konaní nedošlo k dosiahnutiu predpokladanej hranice prípustnosti, nakoľko úrok z omeškania by predstavoval sumu vo výške 98,87 eur.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (teda nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia

právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/ § 421 ods. 1 CSP). V zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 písm. c/ CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením lex specialis) dovolanie ale podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, keď predmetom dovolacieho konania je len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa § 422 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených § 422 ods. 1 CSP je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

9. V danom prípade sa žalobkyňa žalobou podanou na súde prvej inštancie 26. júla 2013, domáhala zaplata sumy 351,23 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 351,23 eur od 29. marca 2013, kedy bola výška minimálnej mzdy 338 eur v zmysle zákona o minimálnej mzde č. 663/2007 Z.z. v platnom znení. Desaťnásobok uvedenej sumy je 3 380 eur. Predmetom dovolacieho konania je len príslušenstvo pohľadávky, ktorého výška predstavuje sumu 98,87 eur a teda rozhodnutie odvolacieho súdu sa týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby (98,87 eur < 3 380 eur).

10. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne je v danom prípade vylúčená ustanovením § 422 ods. 1 písm. c/ CSP, dovolací súd ani neskúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Vzhľadom na procesnú neprípustnosť dovolania žalobkyne dovolací súd nepristúpil ani k posúdeniu, či napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

12. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP neodôvodňuje. O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.